

Cartea Iona - Capitolul 1

Iona în furtună

Johannes Nicolaas Voorhoeve

© Beröa-Verlag/Arhelger, Online începând de la: 22.03.2021, Actualizat: 22.03.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Capitolul 1: Iona în furtună

„Și cuvântul Domnului a fost către Iona ...” (Iona 1.1). Există ceva mai important decât Cuvântul Domnului? Dumnezeu vorbește, și noi trebuie să ascultăm de glasul Lui. Noi posedăm Biblia completă, pe care o numim Cuvântul lui Dumnezeu. În timpurile de demult se avea numai părți mai mici sau mai mari din Biblie, deseori numai câteva cuvinte. Este însă de importanță secundară, dacă este mult sau puțin și cum ajunge la noi ceea ce ne spune Dumnezeu. Important pentru noi este numai să știm și să credem că este Cuvântul gurii Sale, căci prin aceasta omul va trăi.

Expresia „cuvântul Domnului” se întâlnește de mai multe ori în cartea Iona. Prima dată îl găsim în capitolul întâi, în versetul 1 și apoi de două ori în capitolul al treilea în versetele 1 și 3. Prin aceasta găsim în această carte mică de trei ori că Dumnezeu lasă să se audă cuvântul Său.

Fie ca noi să fim foarte atenți la cuvântul Domnului, și dacă strigarea Lui se adresează nouă – oricare ar fi forma ei – să ascultăm de ea cu bunăvoie și supunere. Dacă nu facem așa, atunci El este împotriva noastră; dar dacă suntem ascultători, atunci binecuvântarea Lui va veni peste noi. Sunt unii care ascultă de glasul inimii lor și apoi merg pe căile lor și în final ajung în mare, ca Iona.

Cuvântul Domnului rostit aici nu era numai un cuvânt serios, ci era și un cuvânt de dragoste. Dumnezeu cunoștea marea cetate Ninive, o cetate în care erau o sută douăzeci de mii de oameni care nu puteau deosebi dreapta lor de stânga lor (deci erau copii), o cetate cu multe animale, o cetate care în total avea mai multe milioane de locuitori. Ninive, o metropolă a timpului acela, era o cetate mare, cât o călătorie de trei zile (Iona 4.11; 3.3).

Dumnezeu cunoștea cetatea, și anume nu din cauza mărimii ei, ci El cunoștea și starea inimii fiecăruia din mulții oamenii din ea. Mai multe mii de oameni erau acolo care lăncezeau fără Dumnezeu, dar care erau probabil accesibili pentru un cuvânt bun. Tradus textual la începutul capitolului 3 stă: „O cetate mare pentru Dumnezeu”. Probabil această expresie ebraică, care vrea să descrie ceva foarte mare, are și o importanță deosebită pentru noi. De fapt Ierusalim era cetatea lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu vedea în cetatea Ninive imaginea lumii păgâne, pe care El voia s-o întâmpine în dragostea Lui nemărginită, și de aceea El o numește: „o cetate mare pentru Dumnezeu”. Dumnezeu avea un popor mare în această cetate. În mod asemănător El a încurajat odinioară pe apostolul Pavel în Corint, prin aceea că printr-o vedenie în noapte a lăsat să i se spună despre această cetate lumească, păcătoasă: „Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți faci rău, fiindcă am mult popor în cetatea aceasta” (Faptele apostolilor 18.10).

Dumnezeu a vrut să Se îndure de marea cetate păgână Ninive și să aducă pe mulți de acolo la convertire, pentru ca ei să-L cunoască și să-L adore. Și așa a avut loc. Predica în Ninive a adus rod. Într-adevăr nu a fost un rod care rămâne, căci la câteva sute de ani după aceea Ninive a fost distrusă, și chiar în zilele noastre putem vedea dărâmături ale acestei cetăți uriașe.

Prin propovăduirea lui Iona poporul s-a convertit și astfel Dumnezeu, corespunzător dorinței inimii Sale plină de dragoste, a putut să se îndure de locuitorii cetății Ninive. Inima Lui compătimitoare, care era emoționată atât de soarta creaturii mute cât și de copiii mici, s-a îndurat și de sutele de mii care locuiau acolo și lăncezeau după plăcerea inimii lor.

Iona a primit poruncă să se ridice și să predice împotriva cetății. Cu adevărat nu arăta bine în cetatea mare, căci răutatea ei s-a ridicat până la Dumnezeu. Într-adevăr Dumnezeu are o inimă plină de dragoste, deoarece El este dragoste. Însă aceasta nu vrea să spună că El nu vede răul și nu-l condamnă. Dumnezeu este și *Lumină*. El vedea tot ce făceau locuitorii din Ninive, și a văzut toată răutatea lor. A devenit așa de rău, că răul nu a rămas în cetate, ci ca un munte, teribil de mare, s-a grămădit înaintea feței Domnului. Ce trebuia Dumnezeu să facă? El a trebuit să anunțe judecata Lui, nu era altceva de făcut. El ar fi putut face judecata deodată, fără s-o anunțe, însă El nu a făcut așa, deoarece El este dragoste. Într-adevăr judecata va veni în curând asupra lumii, deoarece ea nu ascultă de Dumnezeu, însă înainte de a veni judecata, Dumnezeu a atenționat timp de secole și a oferit oamenilor ocazia să se convertească, pentru ca El să poată probabil înlătura judecata.

Să se observe însă că cu privire la Ninive era vorba de ultimul mesaj. Aici nu se spune că *s-a vorbit oamenilor* aceluia sau s-a vorbit pentru ei, ci s-a vorbit *împotriva* lor. Da, Dumnezeu era împotriva răutății lor, împotriva faptelor lor rele! De asemenea să se observe că cu toate că întreaga cetate era stricată și a trebuit să se predice împotriva ei, totuși fiecare personal era răspunzător pentru sine.

Dumnezeu vede totul. Nimic nu este ascuns înaintea Lui. El cunoaște și orașele noastre mari și pe oamenii care locuiesc în ele. El știe câtă răutate se găsește și în orașele noastre „creștine”. Însă Dumnezeu lasă să se vestească zilnic vestea bună în ele și oamenii să fie atenționați cu privire la judecată. Dar dacă răul se înmulțește, El mărturisește împotriva oamenilor și lasă să li se spună că dacă ei nu se pocăiesc vor fi pierduți pentru totdeauna și Dumnezeu va lovi orașul lor.

Iona, fiul lui Amitai, a înțeles bine că pe Dumnezeu nu-l interesa să distrugă cetatea Ninive, ci să o cruțe și s-o salveze. De aceea când cuvântul Domnului i-a vorbit: „Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; pentru că răutatea lor s-a suit înaintea Mea”, el a înțeles bine că el trebuia să anunțe nu numai judecata. Dumnezeu dorea mărturia trimisului Său, pentru ca cetatea și locuitorii ei să fie atenționați și salvați. Așa a fost întotdeauna. Dumnezeu vrea întoarcere personală și națională. Și este spre buna Sa plăcere, dacă prin aceasta durerea și suferința pot fi prevenite.

Dar cât de cu totul altfel este omul în gândirea lui. Stricăciunea lui morală este așa de mare că unele privilegii primite de la Dumnezeu pun într-o lumină și mai obscură ticăloșia lui. Să nu se gândească că omul religios de astăzi ar fi mult mai bun. Iudeul a ocupat un loc privilegiat între popoare. Dumnezeu Însuși i-a dat locul acesta. El trebuia să se țină separat de popoare, însă în loc să realizeze această separare și prin aceasta să depună mărturie înaintea păgânilor despre dragostea și sfințenia lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi care s-a ridicat împotriva Lui, el a devenit arogant. El s-a lăudat că posedă pe Domnul și Legea Lui. Însă în același timp a dezonorat pe Dumnezeu, prin aceea că nu a împlinit Legea (compară cu Romani 2.23). Iona

era și el unul din poporul Israel. El făcea chiar parte din profeții lui Israel, deci era privilegiat în mod deosebit. Însă natura lui era repede gata să scoată avantaje din aceasta și să abuzeze de privilegiul poporului său. Într-adevăr Iona era un credincios adevărat, însă chiar și cel mai mare privilegiu nu protejează întotdeauna de pericolul gândirii carnale. Credincioșii din Corint au primit daruri de la Dumnezeu. Însă în loc să le folosească spre onoarea lui Dumnezeu, ei s-au folosit de ele spre propria lor glorie. Ei s-au umflat de mândrie, au dat la o parte pe alții, care probabil posedau daruri modeste. Și cu toate acestea în mijlocul lor era un bărbat care a primit de la Dumnezeu mai mult decât aveau ei toți împreună și care putea exclama: „Doresc să vorbesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i învăț și pe alții, decât zece mii de cuvinte într-o limbă” (1. Corinteni 14.19). Omul acesta avea felul de gândire al lui Hristos.

Cuvântul Domnului a fost adresat lui Iona, profetul, pentru ca el să anunțe mesajul judecării împotriva cetății Ninive. Însă Iona știa că inima Aceluia care l-a trimis este plină de îndurare. (Comunicarea din 2. Împărați 14 îi era un exemplu potrivit în acest sens.) Dumnezeu voia să îndepărteze suferința provocată de păcat. Chiar dacă au meritat judecata, El voia totuși să arate încă o dată îndurarea Sa. Din Iona 4.2 rezultă clar ce gânduri erau în inima lui Iona atunci când cuvântul Domnului i-a vorbit. „Nu era acesta cuvântul meu, când eram încă în țara mea? ... pentru că știam că ești un Dumnezeu milos și îndurător, încet la mânie și de o mare bunătate și Te întorci de la rău.”

Nu exprimă Iona prin cuvintele acestea gândurile inimii lui? Poate el, un iudeu, suporta ca păgânii să fie privilegiați și să aibă parte de harul lui Dumnezeu? Putea Iona, un profet al lui Israel, suporta ca profeția lui să nu se împlinească, și aceasta având în vedere pe cei necircumciși?

Este foarte trist, dar trebuie spus, că inima omului, cu toate cuvintele evlavioase pe care le rostește, a fost întotdeauna arogantă și egoistă. Dacă Iona ar fi fost smerit, atunci ar fi ascultat de cuvintele Domnului, fiind convins că Stăpânul știe mai bine decât robul ce este bine. Și aceasta este valabil pentru toți robii lui Dumnezeu din toate timpurile. Cât de des, când Stăpânul spune: „Du-te la Ninive!”, slujitorul evadează la Tars! Toți trebuie să învețe: „Nu voia mea, ci voia Ta să se facă”. În Psalmul 103 citim despre îngerii: „puternici în tărie, care împliniți cuvântul Său, ascultând de glasul Cuvântului Său – slujitorii Lui, care fac voia Lui”. Fără să contrazică, ei se duc acolo unde îi trimite Dumnezeu, și împlinesc ceea ce le poruncește Stăpânul. Însă Iona nu a acționat așa. Se spune într-adevăr că el s-a ridicat. Până aici el a ascultat. Pentru aceasta omul este destul de repede pregătit să facă. Însă noi nu citim că el s-a ridicat să meargă. Dimpotrivă, se spune că el s-a ridicat să fugă. În loc să meargă la Ninive, el vrea să treacă peste mare la Tars, care era în Spania și care în timpul acela era considerat capătul pământului. El voia să meargă cât se putea de departe. Se mai spune că el a fugit departe de fața Domnului, deoarece nu voia să fie ascultător. El a preferat străinătatea în loc de patria lui, necunoscutul în loc de ceea ce era cunoscut. În aceasta recunoaștem pe vechiul Adam, care într-adevăr nu se ascunde fricos înapoia copacilor, nu, dar evadează peste Marea Mediterană cu o corabie de negustorie. Și la fel ca Adam, Iona trebuia să experimenteze că plata păcatului este moartea. Un adevăr simplu, dar serios!

Iona avea un nume frumos. Iona înseamnă porumbel. El putea să fie un porumbel al păcii, un mesager al păcii pentru Ninive. Însă el nu a adus cinste numelui său. Așa cum Simon Petru,

fiul lui Iona, de teamă în prezența unei slujitoare a tăgăduit și a fugit, la fel și Iona în neascultarea lui. Cât de cu totul altfel era Hristos! În Vechiul Testament (Leviticul 14) două păsări, probabil porumbei, dau o imagine a lucrării de răscumpărare făcută de Hristos; pasărea tăiată vorbește despre moartea lui Isus, pasărea vie, care a fost înmuiată în sângele pasării tăiate, și apoi trebuia lăsată pe câmpul liber, arată spre învierea Sa. Porumbelul este simbolul Celui nevinovat, care era ascultător pentru orice slujire, și mai târziu, când S-a înălțat la cer, a vestit pace tuturor.

*

Ca să ajungă la Tars, Iona a trebuit să meargă la lope sau lafo, singurul port din vremea aceea din Palestina. Acesta este un loc remarcabil, căci mai târziu un alt iudeu a fost acolo, care de asemenea a primit un mesaj pentru păgâni, Petru, care se afla în casa lui Simon tăbăcarul. Din Cezarea a venit strigătul lui Corneliu, căruia Dumnezeu i-a zis ca el să cheme pe Petru prin trimiși. Înainte însă Dumnezeu a trebuit să-l facă pe Petru ascultător printr-o vedenie cerească, căci altfel nici măcar el, creștinul, nu ar fi fost gata să meargă la cei necurați, deoarece el era încă legat prin prejudecățile lui iudaice.

Pavel a avut mult mai mult de luptat cu orgoliul național al iudeilor. El vorbește deseori despre faptul că iudeii atribuiă o valoare așa de mare privilegiilor lor și că ei nu puteau suporta dacă alții, păgânii, primeau așa de multă binecuvântare ca ei (Faptele apostolilor 13.44-52; 17.5-9; 18.12 etc.; 1. Tesaloniceni 2.14-16).

Iona a fugit, atunci când trebuia să predice păgânilor. La fel a fost nevoie de un efort mare pentru a-l convinge pe Petru că harul Domnului era valabil și pentru păgâni; că Dumnezeu a luat în seamă rugăciunile și milosteniile lui Corneliu și cunoștea starea inimii multora și voia să dăruiască har.

Însă Dumnezeu însetează după mântuirea celor pierduți. În privința aceasta nu este nici un loc pentru privilegii. Întrebarea este, dacă te recunoști ca păcătos înaintea lui Dumnezeu. Atunci la El se găsește îndurare. Condamnarea, că El ar face ceva numai constrâns, Îi cade greu. Inima Lui Își dorește să salveze. El nu vrea ca oamenii să se piardă, ci ca ei să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Să mergem prin lumea aceasta având felul acesta de gândire și să ne preocupăm cu inima larg deschisă de cei pierduți, cu toate că știm că mulți nu vor vrea să audă și prin aceasta se fac vinovați.

*

Iona s-a ridicat ca să fugă la Tars departe de fața Domnului, a ajuns la lope și a găsit o corabie pregătită pentru călătoria lungă spre Tars. Probabil s-a gândit: cât de ciudat de ușor totul este în ordine. Eu pot să mă urc. El plătește prețul călătoriei, coboară în corabie și se așează liniștit să doarmă. Da, cu siguranță era hotărârea lui Dumnezeu ca acolo să stea o corabie pregătită pentru Tars, și cum altfel au fost gândurile lui în privința aceasta! De două ori Duhul lui Dumnezeu spune: „departe de fața Domnului”. Iona voia să fugă de Dumnezeu cu această corabie; însă tocmai pe această corabie Dumnezeu l-a întâmpinat.

Dacă ne îndepărtăm de fața Domnului, niciodată nu ne putem aștepta la mântuire. S-ar putea să găsim totul pregătit ca să ne putem culca liniștiți. Însă Dumnezeu nu ne pierde din vedere. Într-o clipă El provoacă o furtună mare, în care noi va trebui să pierim, dacă El nu Se va îndura iarăși de noi.

Câtă osteneală fac mulți credincioși Dumnezeului lor! Ei părăsesc calea Lui, calea adevărului, calea ascultării, și după aceea gândesc că Îl urmează pe Domnul. Ei sunt aparent liniștiți. De asemenea, ei se roagă. Însă Pavel scrie credincioșilor din Efes: „Dar toate, fiind date pe față, sunt arătate de lumină, pentru că ceea ce face ca totul să fie arătat este lumina. De aceea zice: «Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.» Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele. De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului” (Efeseni 5.13-17). Aceasta se spune credincioșilor. Nu se spune despre ei, că ei sunt morți, așa cum se spune despre păcătoși, se spune însă că, dacă ei au adormit, trebuie treziți. Lumea doarme somnul morții. La credincioși poate părea că și ei dorm la fel. Nu era așa la Iona? El dormea adânc. Dar el trebuia să se trezească și să se ridice. Dumnezeu voia să-l lumineze.

Chiar și slujitorii lui Dumnezeu pot cădea într-o astfel de stare, așa cum vedem aici. Să fim însă veghetori și să avem permanent inima și urechea deschise la cuvântul Domnului. Dacă dormim vom fi nu numai fără binecuvântare pentru alții, ci ne punem în pericol și pe noi înșine. Unii ar trebui să fie în călătorie spre locurile unde Domnul i-a chemat, unde sunt inimi doritoare; ei ar trebui să lucreze acolo în cuvânt și în scris spre mântuirea multor mii ... Dar ei urmează gândurile lor proprii, caută recunoștință, sunt umpluți cu egoism și mulțumire de sine și astfel nu aud chemarea lor.

Fie ca istoria lui Iona să fie un model înspăimântător pentru mulți, pentru ca ei să fie treziți prin Duhul lui Dumnezeu, să se scoale din somn și să devină oameni care se lasă folosiți de Dumnezeu la timpul potrivit pentru mântuirea și binecuvântarea altora.

*

Țărmlul se pierduse de mult în depărtare, valurile Mării Mediterane loveau în prora corăbiei. Dumnezeu a trimis un vânt tare pe mare, o furtună mare s-a ridicat, așa cum deseori are loc pe mări. Ce furtună îngrozitoare a avut parte și Pavel pe aceeași mare! Corabia era amenințată să se sfărâme. Corăbierii s-au temut și s-au rugat. Însă robul Domnului nu s-a rugat, el dormea. Ascultă, cum vuieste vântul! Însă Iona doarme adânc.

Nu a înțeles Iona că dacă el a fugit de fața Domnului, Dumnezeu va merge totuși după el? Nu a înțeles el că el niciodată nu poate fugi de Domnul? Cu siguranță el cunoștea Psalmul 139, unde David spune că Domnul este pretutindeni, că înaintea Lui nu este nici răsărit nici apus, nici sud nici nord. El ne pătrunde, El ne cunoaște. El știe când ședem și când ne sculăm, cunoaște gândurile noastre de departe. Când cuvântul încă nu ne-a ajuns pe limbă, El îl știe deja. „Unde să mă duc de la Duhul Tău și unde să fug de la fața Ta? Dacă mă sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă mă culc în Locuința morților, iată, Tu ești acolo; dacă aș lua aripile zorilor, dacă aș locui la capătul mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va apuca”

(Psalmul 139.7-10). „Și dacă m-aș duce de la Ghita-Hefer la lafo și de la lafo la Tars”, ar fi putut Iona spune, „și acolo mâna Ta mă va găsi”. „Dacă aș spune: «Cel puțin întunericul mă va acoperi», – atunci noaptea va fi lumină în jurul meu; chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine și noaptea strălucește ca ziua, întunericul este ca lumina” (versetele 11 și 12), așa continuă psalmistul. Gândul principal al acestor versete este: este imposibil să fugi de Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este pretutindeni. Dumnezeu vorbește prin Ieremia în același sens: „Sunt Eu un Dumnezeu de aproape și nu sunt un Dumnezeu de departe? Poate un om să se ascundă în locuri tainice, ca să nu-l vad Eu?” (Ieremia 23.23-24).

În ultimul timp am auzit mai multe cazuri impresionante despre tineri care odinioară au mărturisit că sunt proprietate a Domnului și după aceea au fugit de fața Domnului. Ei au considerat aceasta chiar plăcut, căci acum puteau face ce voiau. Dar – sfârșitul era trist. Ah, nu pot descrie cât de nespus de trist a fost. A trebuit să-mi spun: „Doresc să atenționez serios pe toți tinerii să se gândească că Dumnezeu îi vede pretutindeni”. El este nu numai un Dumnezeu de aproape, ci este și un Dumnezeu de departe și un Dumnezeu sfânt. Tu nu poți fugi de El, El ți se împotrivesc. El nu te lasă să mergi și El te va găsi în ziua Lui.

Mă gândesc la un tânăr, care odinioară a ținut chiar ore în școala duminicală și a venit regulat la Masa Domnului. Scurt înainte de sfârșit a avut parte din nou de harul Domnului, însă mărturia lui pentru lume s-a pierdut. – Mă gândesc la o tânără, o fostă învățătoare în școala duminicală, care urmare diverselor împrejurări a pierdut pe Dumnezeu din vedere. Ea a studiat, a luat examenele, era prețuită și iubită, pretutindeni avea succes. Însă de pe înălțimea fericirii a fost aruncată jos; abia atunci a întrebat ea Biblia. Dumnezeu este plin de îndurare. El nu ne răsplătește după păcatele noastre. Și totuși – viața ei era o viață pierdută pentru Domnul. – Mă gândesc la lucrătorii în lucrarea Domnului, care au lucrat odinioară cu multă binecuvântare. Însă ei nu au ascultat de glasul Domnului, și nici atunci când Dumnezeu a vorbit serios cu ei. Atunci au fost puși la o parte.

Dumnezeu permite uneori ca totul să se desfășoare pentru un timp conform dorinței. El ar fi putut să-l oprească imediat și pe Iona, însă nu a făcut-o. El l-a lăsat să găsească un loc pe corabia de negoț, l-a lăsat să găsească un loc de odihnă și l-a lăsat să doarmă. Toate acestea le-a permis Dumnezeu. – Dar apoi!

Ah, dacă tu gândești probabil: „Până acum totul merge excelent, am succes după succes”, continuă așa, probabil pe drumul tău vei avea parte de lucruri mai plăcute. Însă să nu uiți că Dumnezeu va pune odată capăt la toate; va veni deodată un sfârșit pentru tot ce faci.

Dumnezeu este pretutindeni! Să nu gândești că Dumnezeu ia seama la noi ca să ne pedepsească. Nu, ci ca să ne binecuvânteze: „Pocăiește-te! Dacă te împotrivesc, trebuie să te pedepsesc, și aceasta este dureros pentru Mine”. Dumnezeu urăște păcatul, însă El iubește pe păcătos. De asemenea să nu gândești că Dumnezeu îl lasă pe credincios să meargă pe căile lui proprii, deoarece el este un copil al Lui. Nu, Dumnezeu începe judecata la casa Lui. Dacă El ar trece cu vederea răul la copiii Lui, cum ar putea El atunci să judece drept pe toate creaturile Lui?

„Ierusalime, Ierusalime”, a exclamat Domnul și apoi – a plâns. De două ori ni se spune

categoric că Domnul Isus a plâns. O dată la mormântul lui Lazăr și apoi când El S-a apropiat de Ierusalim (Luca 19.41; Ioan 11.35). În textul original sunt folosite cuvinte diferite pentru aceste două cazuri. La Lazăr este un cuvânt care înseamnă: a plânge liniștit în sine; la Ierusalim este un cuvânt care înseamnă: a scoate strigăte de jale. Aceste ultime cuvinte plutesc acum înaintea ochilor mei. În Luca 19.41-42 citim: „Și, când S-a apropiat, văzând cetatea, a plâns pentru ea, spunând: «Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta!»” El a plâns, S-a jelit, atunci când a văzut Ierusalimul în păcatul lui; Ierusalim, cel care a fost totuși așa de deosebit privilegiat de Dumnezeu. Și ce spune El despre Capernaum, despre cetatea în care locuia El? Ce ar spune El despre orașele noastre, în care suntem înconjuțați de așa multe binecuvântări din pricina creștinismului?

Hristos este revelarea Tatălui. În El vedem felul de gândire al lui Dumnezeu. Așa vedem aici pe Dumnezeu, care plânge pentru Ninive. Însă Iona nu se interesează de soarta cetății mari. El s-a întins și doarme. El este trezit deodată zguduit de comandantul vasului. „Ce faci tu, dormi? Ridică-te, cheamă pe Dumnezeul tău; poate că Dumnezeu Își va aminti de noi și nu vom pieri” (Iona 1.6).

Corăbierii, în timp ce Iona dormea, nu numai au lucrat și au aruncat peste bord încărcătura din corabie, ca să ușureze corabia, nu, ci ei s-au și rugat, fiecare la Dumnezeul lui. Erau corăbieri din diferite țări, care aveau dumnezeii lor. Însă toți erau conștienți că în acest caz numai o putere mai mare poate ajuta, de aceea ei nu numai s-au rugat, ci au strigat la Dumnezeul lor.

Ce umilitor pentru Iona! S-ar putea să fie adevărat că ei nu cunoșteau pe Dumnezeul adevărat, că ei s-au rugat numai din cauza nevoii mari în care se aflau și voiau să îmblânzească pe dumnezeul răzbunător, dar pe de altă parte este la fel de adevărat că Iona nicidecum nu s-a rugat. Așa doarme deseori, vorbind în sens spiritual, robul credincios al Domnului, în timp ce suflete în lume sunt în necaz și strigă către Dumnezeu. Nu ai putea să te superi, că Iona a rămas așa de liniștit în timp ce furtuna vuia, ca și cum nu ar fi nimic? Cât de tare este totuși inima omului! Câtă osteneală are Dumnezeu cu el, până când el își revine în fire și se simte vinovat.

Corăbierii ajung acum să arunce sorții. Părerea generală răspândită în vremea aceea era că răul vine ca urmare a vinovăției omului. Aceasta este deseori adevărat, însă nicidecum întotdeauna. Domnul Isus a arătat aceasta în diverse ocazii. Iudeii au aplicat la El acest fel de gândire păgân. L-au disprețuit și au considerat chiar că El este lovit de Dumnezeu (compară cu Isaia 53.4). Astfel corăbierii voiau să știe din ce cauză a venit asupra lor acest necaz. Au aruncat sorțul și acesta a căzut pe Iona. Dumnezeu a provocat nu numai vântul puternic și furtuna mare, ci El a îndreptat și sorțul, așa cum citim aceasta în cartea Proverbe (Proverbe 16.33). Nu demult cineva mi-a zis: „În ultimul timp eu am decis totul. Deja cu două luni în urmă totul a fost discutat și stabilit. Dar totul a fost dat deodată peste cap printr-o boală”. Aceasta este plin de învățătură pentru noi toți. Omul gândește și Dumnezeu călăuzește. Privit din punctul de vedere omenesc am putea spune că este o întâmplare. Știm însă că totul are întotdeauna loc, deoarece Dumnezeu permite sau El a condus să fie așa.

Desigur omul își închipuie că el ar conduce lucrurile, însă el face numai planuri, în timp ce Dumnezeu este Cel care conduce totul. Omul gândește că ar putea dispune liber de ceea ce

are, de banii lui, de timpul lui, de credința lui. Însă după aceea Dumnezeu apare deodată împotriva lui. Însă omul, în loc să fie mulțumitor, acuză supărat pe Dumnezeu, deoarece El i-a zădărnicit planurile. Cu toate acestea este adevărat, Dumnezeu ne iubește.

Dumnezeu a luptat cu Iacov la pârâul Iaboc, deoarece acesta a acționat greșit și el trebuia înfrânt în puterea lui. „Cu cel viclean Te porți după viclenia lui” (Psalmul 18.26). Tatăl l-a lăsat pe fiul risipitor să ajungă în cea mai mare sărăcie și cea mai mare suferință. Dar toate acestea au avut loc numai spre salvarea lui și pentru binecuvântarea lui de mai târziu. – De am asculta mai mult de chemarea serioasă a lui Dumnezeu și totuși așa de prietenoasă!

Corăbierii au căutat vinovatul. Acum Iona însuși a trebuit să mărturisească înaintea păgânilor că el, iudeul, este vinovat. „Eu sunt evreu și mă tem de Domnul Dumnezeu cerurilor care a făcut marea și uscatul” (Iona 1.9). El le-a spus că el ar fi fugit dinaintea feței acestui Dumnezeu, de aceea ei s-au înfricoșat și mai tare. Ei au zis: „Ce să-ți facem, ca să se liniștească marea față de noi?” Marea devenea tot mai furtunoasă. Atunci el a zis: „Luați-mă și aruncați-mă în mare și marea se va liniști față de voi; pentru că știu că din cauza mea a venit asupra voastră furtuna aceasta mare”.

Din această exprimare vedem că Iona era cu adevărat un om al credinței. Unii din lumea aceasta și-ar fi luat viața în astfel de împrejurări! Nici Saul nu a suportat să fie omorât de dușmanii lui, și de aceea s-a aruncat singur în sabie. Iona însă nu se aruncă singur în mare, ci se supune pedepsei pentru neascultarea lui.

Aceasta este datoria păcătosului. El trebuie să se plece sub dreptatea lui Dumnezeu și să recunoască sentința meritată. Laudă lui Dumnezeu, el nu trebuie să-și dea însuși viața. Singura jertfă a-tot-suficientă a fost adusă prin Mielul lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să încercăm să ne salvăm singuri, atunci când am acționat greșit, așa cum a încercat să facă poporul Israel, după ce el a respins mărturia credinței dată de Iosua și Caleb. Când a văzut nemulțumirea Domnului, a vrut totuși împotriva poruncii Sale să se ducă în Canaan, și a fost bătut până la Horma (Numeri 14). În loc de aceasta trebuie să acceptăm în duhul credinței pedeapsa pentru păcatele noastre și să ne plecăm smeriți sub mâna puternică, disciplinatoare a Domnului. Atunci va fi vindecare pentru noi, după cum este scris: „Dacă atunci inima lor necircumcisă se va smeri și vor primi atunci pedeapsa nelegiurii lor, Îmi voi aminti de legământul Meu cu Iacov” (Leviticul 26.41,42).

Pe baza unei singure jertfe este întotdeauna iertare pentru noi. Dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este credincios și drept să ne ierte și să ne curățească de orice nedreptate. „Luați-mă și aruncați-mă în mare”, aceasta este recunoașterea vinei din partea lui Iona și predarea de sine însuși în mâinile Dumnezeului cerurilor, care i-a trimis pedeapsa. Urmarea era, că el va fi restabilit, și chiar pus în slujba lui. Împărații Ozia și Asa nu s-au comportat așa, și de aceea binecuvântarea lui Dumnezeu nu a mai fost peste ei. David, dimpotrivă, s-a smerit; el a strigat: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit” (Psalmul 51.4). El nu s-a mâniat pe Natan, profetul, care i-a spus adevărul, ci s-a condamnat pe sine însuși. De aceea Dumnezeu a putut să-l lase în împărăția lui.

Este ciudat, că deși Iona se oferă ca jertfă, oamenii nu acționează imediat după cuvintele lui.

Mărturisirea lui a făcut o impresie mare asupra lor. Ei vor să-l salveze și încearcă să păstreze corabia fără să-l arunce pe Iona peste bord. Însă marea devine tot mai sălbatică. Atunci ei înțeleg că Dumnezeu Se împotrivesc lui Iona și prin aceasta și lor. Ei înțeleg de asemenea că ei trebuie să acționeze conform cuvintelor lui Iona. Ei îl aruncă în mare, nu însă fără să se scuze Domnului pentru această faptă a lor. Acum ei nu mai strigă fiecare la dumnezeul lui. Nu, ei sunt acum conștienți de atotputernicia *unui Dumnezeu* al cerului și al pământului. Ca și cu *un singur* glas au strigat către Domnul: „O, Doamne, Te rugăm, să nu pierim din cauza vieții omului acestuia și nu pune asupra noastră sânge nevinovat! Pentru că Tu, Doamne, ai făcut cum ai vrut” (Iona 1.14). După această rugăciune ei iau pe Iona și îl aruncă în mare – marea se liniștește din furia ei. Urmarea este că acești corăbieri s-au temut de Domnul cu temere mare. Mai întâi s-au temut de vânt, de furia crescândă a furtunii, însă acum ei se tem de Domnul, ca Iona. Aceasta are loc nu numai cu gura. Nu, ei se închină din toată inima singurului Dumnezeu adevărat și Îi dau onoare. Ei aduc jertfe și fac juruințe Aceluia care le-a dat salvarea, dar care a arătat și atotputernicia Sa, atotștiința și sfințenia Sa. Iona nu voia să facă cunoscut nimic despre privilegiile lui Israel. Dar nu erau păgânii aici pe corabie mai departe decât chiar profetul credincios din Israel? Nu S-a împotrivit Dumnezeu lui Iona, în timp ce El S-a făcut cunoscut corăbierilor? Și aceasta pentru că ei erau credincioși potrivit cunoașterii lor, iar Iona era infidel? Iona trebuia să predice împotriva cetății Ninive, dar nu predica Dumnezeu acum împotriva lui Iona?

Corăbierii au înaintat pe marea liniștită sub strălucirea plăcută a soarelui lui Dumnezeu. Iona se scufunda în adânc. Însă cu toate acestea Dumnezeu nu l-a lăsat pe Iona să moară. El a călăuzit lucrurile așa fel că atunci când Iona a căzut în apă, un pește l-a înghițit, fără să-l rănească. El a fost trei zile și trei nopți în pântecul peștelui, „adâncul l-a învăluit; papura s-a împletit în jurul capului lui” (Iona 2.5).

Puteau păgânii din Ninive să fie într-o altă stare decât era Iona aici? Nu era el, cel circumcis, de fapt ca unul necircumcis? El, un profet al lui Israel, se afla în adâncul mării din pricina mâniei lui Dumnezeu. Cu adevărat, într-o astfel de stare încetează lauda cu propriile privilegii. Încetează disprețuirea adusă altora. Adam cel mândru, care se ascunde după copaci! Iona cel mândru, care se ascunde în partea cea mai de jos a corăbiei!

Toată dreptatea proprie și egoismul trebuie judecate. Atunci inima devine umplută de adevărul că Dumnezeu este lumină și dragoste, sfânt și îndurător. Domnul nu declară nicidecum nevinovat pe cel vinovat. Lăsați ca aceasta să fie prima noastră lecție, pe care s-o învățăm. Să nu facă dreptate Judecătorul întregului pământ? A doua lecție a noastră este: disciplina aduce vindecare; Dumnezeu pedepsește numai pentru a restabili?

Păcatul lui Iona a rămas în adâncul mării; el însuși a fost salvat, așa cum Adam a lăsat vina lui și frunzele de smochin la pomi, pentru ca acum să savureze din nou prezența lui Dumnezeu și binecuvântările Lui.

O, unde e un Dumnezeu / Așa duios ca Tine?
Pe Fiul Tău în chinul greu / L-ai dat Tu pentru mine.
Dreptatea Ta / E haina mea;
În Fiul mi-a fost dată

Salvarea, viața toată.

Tradus de la: [Buch Jona - Kapitel 1 Jona im Sturm](#)

Traducere: Ion Simionescu